

נאמנות מוחלטת ומודגשת ל"מרדכי היהודי"!

משתה אסתר • הניסיון הוכיח: המשתתפים בהתוועדויות עמדו בניסיון! • כש"חוניע" אומר לחיים • הגזירה, לשון השיכור וריאת הבהמה • הדבר הראשון בשולחן-ערוך: לא ליבוש מהמלעגים! • "המניות" במסווה של "הומאניות" • הנהגה רגילה והנהגה של פורים • "דלא ידע בין": לא להיות באמצע, פוסח על שני הסעיפים • להסיר את ה"תחפושת" מ"המן" ולהתמסר באופן מוחלט ל"מרדכי היהודי" ול"שליחות היחידה"!

חסידותית, שבה אומרים "לחיים", היא הדרך לבטל את כל ההמנים והעמלקים למיניהם, ולהביא למצב ש"ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר".

ב מאמר מוסגר יש לציין כאן לסיפורו של הרב שמריהו ששונקין ע"ה, רבה של העיר באטום, שכאשר הוא מתאר – בספרו 'זכרונותי' – כיצד היו החסידים נפגשים במסירות-נפש ממש בביתו של אחד מהם לתפילות, לשיעורי תורה, לאסיפות חשאיות, וגם ובמיוחד להתוועדויות חסידותיות, הריהו מוסיף:

היו רבים שהעירו לנו, החסידים, על המסירות נפש הלזו, שהיא פשוט "הפקרות מוחלטת" וסיכון עצום של החיים ללא הצדקה. הללו הוסיפו והטעימו: מילא כאשר אתם מתכנסים בלית ברירה במסירות-נפש לתפילה או ללימוד תורה, מסתכנים בגלל שמירת שבת ובפרט עבור חינוך הילדים, לפחות יש סיבה וטעם על מה ולמה מוכנים להסתכן כל כך; הסיכון הוא "כדאי" ומביא תועלת רבה ברוחניות. אבל מה טעם

שוב. ומה היא שואלת ומבקשת שוב? – לבוא גם מחר אל המשתה!

ידוע ידעה אסתר, אומר ר' מענדל בדרך צחות, שהדרך היחידה לבטל את גזרת המן ולהביא את הישועה והגאולה לכלל ישראל, היא דרך "משתה היין", כי רק התוועדות

לחיים, לחיים, א פריילעכן פורים! כטוב לבו של המשפיע הרה"ח וכו' ר' מענדל פוטרפס ביין, ובפרט בקשר לפורים, היה נוהג לומר ולהדגיש: חג הפורים מלמד אותנו עד כמה חשוב לומר (וגם לשתות) מפעם לפעם "לחיים" בהתוועדות חסידותיות.

ראו נא ראו מה קורה בסיפור המגילה. אסתר מוסרת את נפשה בפועל ממש, שהרי "כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך אשר לא ייקרא, אחת דתו". ברגע האחרון קורה נס, אחשוורוש מושיט לה את שרביט הזהב ושואל: "מה שאלתך אסתר המלכה ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעשי". הגיעה לידיה אז הזדמנות פז, שמי יודע אם ומתי תהיה עוד פעם הזדמנות כזו, לבטל את גזרת המן ולהביא את הישועה והגאולה לכלל ישראל. ומה היא שואלת ומבקשת אז, אחרי כל כך הרבה מסירות נפש? – לבוא אל המשתה, "נעמען אַ כאפּ משקה"...

וכאשר כבר באו אל המשתה, ושוב שואל אותה המלך מה שאלתה ובקשתה עד חצי המלכות, שוב נקריית לפניך הזדמנות פז לבקש את מה שצריך מן המלך, הזדמנות שמי יודע מתי תחזור

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

יהודי להיות שייך וקשור ל"מרדכי" ולשלול בתכלית את "המן" (ואמנם ישנו פירוש חסידותי מפורסם נוסף, שזו אכן ההדגשה כאן, שגם במצב של "לא ידע" – גם אז "המן" הוא "ארור" ומרדכי הוא "ברוך", וכדלקמן, אבל הפירוש שרי מענדל דיבר עליו היה שונה).

ההדגשה היא, אומר ר' מענדל, שיהודי צריך בפורים להגיע למצב נפשי של "לא ידע בין" – הוא לא יודע ולא רוצה לדעת על שום "משהו" שנמצא "באמצע" ("בין") "בין ארור המן לברוך מרדכי";

"משהו" כזה שאמנם הוא מרגיש עצמו

וכפי הביטוי הידוע
בשיחות הקודש שה"פוסק
האחרון" שלו הוא "די
נעקסט דאָר" (מה יאמר
השכן מ"הדלת הסמוכה").
הוא לא אוהב ולא רוצה
להסתכסך עם אנשים
ולעשות דברים שלא
ימצאו חן בעיניהם –
רצון וחפץ שכשלעצמם
הם לגיטימיים בהחלט,
ואף נכונים וראויים על
פי התורה, אשר דרכיה
דרכי נועם וכל נתיבותיה
שלום – ולכן הוא נמנע
מלנהוג ולעשות ולדבר
ולהכריז את מה שהוא
חושב שאכן צריך ומוכרח

שייך למרדכי ושולל את המן, אבל הוא לא רוצה "להיות מזוהה עם צד מסויים", גם אם מדובר על ה"צד" של "מרדכי". הוא אמנם מזדהה עם "מרדכי" ובוודאי שאיננו מסכים עם "המן", אבל הוא לא רוצה להבליט את הדברים כל כך, ולהראות "קיצוני" כל כך. הוא מעדיף "לחיות בשלום עם כולם" ולנהוג בדרך שלא תרגיז אף אחד...

וכפי הביטוי הידוע בשיחות הקודש שה"פוסק האחרון" שלו הוא "די נעקסט דאָר" (מה יאמר השכן מ"הדלת הסמוכה"). הוא לא אוהב ולא רוצה להסתכסך עם אנשים ולעשות דברים שלא ימצאו חן

התחייך הרב, וענה לו אף הוא בנימה פורמית: אין לך מה לדאוג, ואין לי מה לכעוס, שכן אצלך לא שייך כלל זה.

והוסיף וביאר: מעודי תמהתי על נכונותו של כלל זה, שהרי יש לנו כל-כך הרבה "שאלות" בקשר לכשרותה או טרפותה של בהמה בקשר למצב הריאות שלה. ואם אכן אמת ש"וואָס ביי דעם ניכטערן אויפן לונג, איז ביים שיכור אויפן צונג", מדוע יש לנו שאלות וספיקות? – נשקה נא את הבהמה "משקה" לפני השחיטה (והרי כך הדין והמנהג: "משקין את הבהמה לפני השחיטה") ומיד יופיע אצלה על הלשון כל מה שיש לה על הריאה, ונוכל לדעת מיד אם היא כשרה או טרפה?

אלא מכאן רואים אנו שכלל זה אינו אלא באדם אבל כלל וכלל לא בבהמה. ולכן אל לך לדאוג בקשר למה שאמרת או לא אמרת, שכן בבהמה אין כלל זה תקף, אלא שבכלל, בהמה מוטב לה שלא תרבה "לקחת משקה"...

– ובדרך-אפשר אולי יש לומר שגם זו הסיבה לגזירה ולאיסור של הרבי שליט"א אודות "לקחת משקה" מעל המותר לבהמות שכמותנו (ואם צריך לבקש את סליחתו של מישהו על ביטוי זה, הנני מבקש בזאת מראש את סליחתו, והנני מצטער מאד על כי בהמות אנו) עד שהרבי התבטא שעניין זה, קיום ה"גזירה" ואי לקחת משקה מעל המותר, נוגע להתקשרות ואחיזה ב"קליאמקה".

אז, כטוב לב המלך בין, היה ר' מענדל אומר וחוזר ואומר: מה אתם חושבים, מה הפירוש "חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי"? – וכי התורה דורשת מאתנו להגיע למצב בו לא נוכל לדעת ולהכיר בהבדל בין ארור המן לבין, להבדיל, ברוך מרדכי? וכי ייתכן שאומרים לנו "לקחת משקה" ולהגיע למצב כה שפל שלא מבחינים בין אמת לבין שקר, בין טוב לבין רע, בין אסור לבין מותר? וכי כך אומרת לנו התורה לחגוג את השמחה הגדולה ולהודות לה' על נסי ההצלה והישועה המופלאים של חג הפורים? הלהוללה ולהשתולל עד שלא נדע להבחין בין המן לבין מרדכי! אתמהא!

אלא, היה ר' מענדל אומר, כך הוא פירושם של דברים:

אין הכוונה לומר כי צריך להגיע ח"ו למצב בו לא מבחינים בין טוב לרע ובין צדיק לרשע. ההיפך הוא הנכון. העובדה ש"המן" הוא "ארור" ומרדכי הוא "ברוך" היא כל-כך מוחלטת וחד-משמעית, עד שבשום מקום ובשום מצב לא ייתכן שיהיה ליהודי אפילו נדנדוד של ערעור על-כך. תמיד-תמיד צריך

במסירות-נפש כה גדולה עבור אותם התאספויות להתוועדויות בצוותא? האם בשעות כה קשות לא ניתן לוותר לזמן מה על ההתוועדויות עד יעבור זעם? (ובפרט בסגנון ההתוועדויות של אותם ימים – לפני הגזירה שלא לשתות "לחיים" יתר על המידה – כאשר כמעט לא דיברו, אלא רק ניגנו ושרו הרבה, שתו הרבה "לחיים", ומידי פעם שפך מישהו את לבו ללא הגבלות).

ומסיים הרב ששונקין:

אבל המציאות הוכיחה, שמתוך אלו שהשתתפו בהתוועדויות, כמעט כולם החזיקו מעמד, ועברו את כל הנסיונות שם כשהם נשארים כולם בכל התוקף של היהדות והחסידות. ואילו אלו שלא השתתפו בהתוועדויות, כמעט כולם לא החזיקו מעמד, ולא עמדו בנסיונות הקשים שהיו שם...

יום ב"ה אין לנו נסיונות מאותו סוג שהיה אז, אבל מזה אפשר ללמוד גם על עמידה בנסיונות בכלל, גם ובמיוחד מסוג הנסיונות שיש לנו עכשיו.

ומכיון שאומרים קצת "לחיים", ונמצאים באופן ד"עד דלא ידע", הרי "משתחררים" קצת מלבושי השקר האופפים אותנו בימים כתיקונם, מפסיקים לחשוב כל כך במושגי ה"חיצוניות" של העולם הזה התחתון, מה יגידו ואיך הדברים יתקבלו אצל הזולת, ומנסים לומר קצת יותר את מה שחושבים באמת.

וכפי שהרבי שליט"א מלך המשיח סיפר כמה פעמים אודות "חוניע", החסיד המפורסם ר' אלחנן-דוד מרוזוב הי"ד, שהיה נוהג "לקחת משקה" ולדבר את מה שהיה צריך לומר. כאשר באו אליו אחר-כך בטענות מדוע אמר כך וכך – ומוכן שהדברים שהיו לו לומר לא תמיד התאימו לכלל כללי הנימוס והאתיקה... – היה יכול להצטדק ולומר שזהו בגלל ה"משקה"...

אלא שמאידך ישנה גם אימרה יהודית מפורסמת על שוחט מסויים שבפורים "לקח משקה" קצת מעל המותר, ובשכרותו הלך ודיבר דברים לא ראויים נגד הרב המקומי. משחלף חג הפורים ונודע לו כיצד התנהג, מיהר אל הרב לבקש את סליחתו. השוחט הצטדק שהיה במצב של "עד דלא ידע" ולא ידע כלל מה אמר ומה עשה, אך מכיון שה"עולם" אומרים ש"וואָס ביי דעם ניכטערן אויפן לונג, איז ביים שיכור אויפן צונג [=מה שאצל הפיכח על הריאה, אצל השיכור הוא על הלשון]" – כלומר, שדיבורי השיכרות נובעים ממה שבאמת הוא חושב – לכן הוא בא עתה לבקש את סליחת הרב.

בעיניהם – רצון וחפץ שכשלעצמם הם לגיטימיים בהחלט, ואף נכונים וראויים על פי התורה, אשר דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום – ולכן הוא נמנע מלנהוג ולעשות ולדבר ולהכריז את מה שהוא חושב שאכן צריך ומוכרח.

מלמד אותנו פורים שחייב אינש לבסומי עד "דלא ידע בנין" – שלא יידע ולא ירצה לדעת על שום "משהו" שנמצא "באמצע" ("בין") "בין ארור המן לברוך מרדכי". הוא שייך בכל מהותו וגם בכל התגלותו והתפשטותו באופן הנחרץ והמוחלט ביותר – אך ורק ל"מרדכי היהודי".

הדבר המסמל את הניצחון
על "המן" וכל בניו ובני
בניו אינה ההנהגה של
הרגילה, ההנהגה של
"ידע", הנהגה מסודרת
ומיושבת כפי הוראות
התורה בשלימותן. זה
עדיין לא אומר שניצחנו
כליל את המן. מחר הוא
עלול ללבוש לבוש
מלכות אשר לבש בו
המלך וסוס אשר רכב
עליו המלך, כך שאתה
עלול בהחלט לטעות
ולחשוב שהוא מדבר בשם
"המלך אחשוורוש", מלכו
של עולם שאחריה
וראשית שלו

ודרכו של "מרדכי היהודי" היא "לא יכרע ולא ישתחוה" – הוא אינו מתפעל ואינו מתרשם משום עבודה-זרה, משום "עבודה שזרה לו" ולתפקידו ושליחותו עתה. כאשר הוא שומע על הגזירה ש"יכל עבדי המלך אשר בשער המלך כורעים ומשתחווים להמן, כי כן ציוה לו המלך" – הוא לא הולך להתחבא באיזו פינה, על-מנת שלא לעורר את זעמו של המן ושלא לעורר שאלות אצל עבדי המלך. הוא הולך ויושב לו **דווקא** בשער המלך, ושם הוא מדגיש את העובדה שהוא "לא יכרע ולא ישתחוה", ויותר מזה: "לא קם ולא זע". הוא יודע כי רק זו הדרך לנצח את המן ואת כל

ההמנים התורנים למיניהם. הדגשת חולשה, ויתורים, התקפלות וניסיון למצוא-חן בעיני כולם – רק יגבירו את חוצפתו של המן לדרוש עוד ועוד, שיכרעו וישתחוו לו ולדרכו האידיאולוגית.

א ותה תורה, תורת אמת ותורת חיים, אשר דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, יש בה סדר, וכפי שמלמד אותנו הרבי מלך המשיח שליט"א, לא פעם ולא פעמיים, שסדר בתורה גם הוא תורה.

והסדר בתורה הוא שמיד בתחילת השולחן-ערוך, ממש לפני הכל, בחלק הראשון, "אורח חיים", בסימן הראשון ובסעיף הראשון, אומרת לנו התורה את ההתחלה של הכל: "שלא ייבוש מפני בני אדם המלעיגים עליו!"

לכאורה צריכים לפני הכל לומר שישנו בורא לעולם, שצריך ליכור תמיד שהנה ה' ניצב עליו ובוחן כליות ולב אם עובדו כראוי, וכפי שאכן נאמר מיד לאחר מכן. ובכל זאת, עוד לפני כן, כדבר ראשון, אומרת לנו התורה שצריך להיות "עז כנמר", "שלא ייבוש מפני בני אדם המלעיגים עליו!"

וכך כותב כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע ביספר המאמרים תרנ"ט עמוד נב:

...וזה מונע ומבלבל מאד שגורם לו שפלות ונמיכת רוח ביותר (ער ווערט באיי זיך אראפ גיפאלין זייער). עד שמי שאינו בתוקף כל כך בעבודה מתבייש מהם ומצניע את עצמו בקיום התורה ומצוות ועבודה שלא יכירו בו... ועל ידי זה נחלש אצלו עבודתו. כי אמיתית העבודה היא דווקא כאשר היא בהתגלות הלב, דאו דווקא פועל העבודה בסור מרע ועשה טוב כו', כידוע ומבואר במקום אחר. וגם שצריך להיות סור מרע ועשה טוב תמיד בכל דרכיו, לא במצוות עשה ולא תעשה ממש, אלא שבכל דרכיו ופרטי תהלוכותיו במחשבה דיבור ומעשה צריך להיות סור מרע ועשה טוב. וכשמתייש ושומר את עצמו מזולתו, לא ימלט שלא יכשל בזה כו'. ולזאת צריך להיות בעבודה ויגבה לבו בדרכי הוי", ויתגבר כארי נגד כל המונעים ומעכבים אותו, שלא ייבוש מפני המלעיגים עליו. שזה יסוד ועיקר גדול בעבודה שלא יתבייש משום אדם ויעשה באתגליא דווקא. ובאמת כשיתגבר בעבודה ובקיום התורה ומצוות כדבעי, על ידי זה יאיר בו אור הוי" ויסיר כל המונעים ומעכבים שלא יהי' לו שום מניעה כלל כו' (שהאור הנמשך על ידי תורה ומצוות זהו ענין שיתוף מדת הרחמים כו' כמו שיתבאר) אבל הוא נסיון גדול וכבד מאד לעמוד כנגד על ידי תוקף כוחות עצמיות הנפש. וצריך להתגבר בזה גופא,

שיידע נאמנה שזה לו רק בדרך נסיון, והיינו שהדבר עצמו אינו כלום, רק שזהו בשבילו בכדי להיות לו לנסיון... רק שצריך להתגבר לעמוד בנסיון ולא לחוש לכל המניעות, ועל ידי זה יפלו ממילא כו'. וכמו כן המניעות בגשמיות הם רק מצד ההעלמות והסתרים, אבל כשמתגבר על המונע, על ידי זה מסיר כל ההעלמות והסתרים ולא יהי' לו באמת שום מונע ומעכב כלל כו'. וזה כל תכלית הכוונה מהנסיונות, בכדי להתגבר ולעמוד נגד כל המונעים, ועל ידי זה דווקא נמשך יתרון אור כו'. וכמו שכתוב צחוק עשה לי אלקים, שעיקר הצחוק והתענוג עליון נמשך על ידי שם אלקים דווקא, דמשם אלקים, שהוא בחינת מדת הדין והצמצום, נמשך בחינת ההעלם והסתור, ועל ידי זה דווקא נעשה הצחוק והתענוג, כשעומד נגד המניעות ועיכובים ומסיר אותם כו', דכך אתכפיא סטרא אחרא על ידי זה אסתלק יקרא דקודשא בריך הוא בכולהו עלמין כו', וזהו ענין שיתרון האור נמשך מתוך החושך דווקא כו'. . ובאמת יש תענוג גדול למעלה מהעבודה דומן הגלות, מה שעומדים נגד המניעות ועיכובים ואינו חושש כלל מהמלעיגים עליו כו', הרבה יותר מהתענוג שהי' מהעבודה דומן בית המקדש כו'. והארה מתענוג העליון הוזה מאיר לו בנפשו גם עכשיו, שניתן לו כח ועזו בעבודה במוח ולב ובקיום התורה ומצוות בבחינת חיות פנימי ועצמי כו'.

וגם אם מדובר על "המן" בדקות דדקות, בתוך מסגרת התורה והמצוות ובתוך מסגרת החסידות, וחסידות חב"ד, ודור השביעי וכו' וכו' – גם עם "ההמן" הקטן הזה שבתוכי ובקרבי פנימה יש לנהוג כמו עם כל "המן" גדול. לא לוותר ולא להתפשר על אף נקודה עקרונית!

ואת זה גופא לעשות דווקא בדרכי נועם ובדרכי שלום, מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל אמיתית גם למי שאין אני מסכים עמו כלל וכלל.

מ דוע אמנס מחייבת אותנו התורה "לבסומי" בפורים ולהגיע למצב של "עד דלא ידע"? והרי לכאורה כל המצב הזה של שכרות, מצב שבו האדם במידה מסויימת אינו אחראי למעשיו, הוא מצב שאינו רצוי על פי התורה!

השאלה מתחדדת לאור הידוע שעל-פי תורה חייב יהודי להיות מחושב ושקול בכל פעולה שהוא כן עושה או לא עושה. לעמוד על המשמר ללא הרף, להתבונן ולשים לב שכל מעשיו יהיו בהתאם למה שרוצה ממנו הקב"ה, שכל חייו לא יהיו אלא שרשרת אחת של שליחות מתמשכת, שכל רגע יהיה מלא בתוכן אמיתי וינוצל במילואו למלא את

הכוונה האלוקית. שכן "ימים יוצרו", ניתנו לאדם מספר מדויק של ימים ושנים, שלכל אחד מהם יש תפקיד ושליחות, "ולו אחד בהם", כדי להכניס בהם, בתוך הימים והשנים ובתוך העולם כולו, את "ה' אחד", כי "כל יומא ויומא עביד עבידתיה".

ואם קרה ח"ו והוא ביזבז רגע מחייו לשווא, מלמדת אותו התורה (ראה במאמר המפורסם דיבור-המתחיל "לא תהיה משכלה" תשי"ב) שאין זה רק שהוא היה יכול להתקדם ולא התקדם ("יער האט געקענט שטייגן און האָט ניט געשטיגן") אלא שבזה הריהו מורד במלך מלכי המלכים הקב"ה, כחייל שקיבל משימה בטחונית חיונית ובמקום למלא אותה הוא הולך לו לשחק בקלפים.

לכל דבר ולכל פרט, אומרת התורה ליהודי, צריכה להיות תכלית ומטרה אמיתיים, ואסור לו בשום אופן לתת ליצריו לגרום אותו אחריהם למצב של שכרות, ללא תכלית וללא מטרה.

ולפתע, בהגיע יום חג הפורים הזה, "משתחררים כל המעצורים"?! האם עכשיו מותר כבר להשתולל ולהתהולל ללא מטרה, ולשכוח, ולו ליום אחד או אפילו לרגע אחד, על השליחות והתפקיד החיוניים כל כך, על הכוונה האלוקית?! הרי לפי כל הגיון פשוט הדבר לא ייתכן בשום אופן: אם אכן התורה היא כל כך אמיתית וה"מעצורים" שניתנו ליהודי על כל צעד ושעל הם כל כך חיוניים ונחוצים, איך אפשר להעלות על הדעת "לשכוח" מהם ליום אחד ואפילו לרגע אחד? כיצד ייתכן שדווקא זו הדרך שמצאה לנו התורה לחגוג את מופלתו של המן, בכך שננסה לנהוג באותו יום, לפחות בזעיר-אנפין, כמו שנוהג "המן" וכל ה"המנים" למיניהם?

אלא שדבר זה עצמו מוכיח שאכן לא מדובר כאן ח"ו על התהוללות של סכלות, ללא תכלית וללא מטרה, אלא ההיפך הוא הנכון. מדובר כאן על התרוממות לדרגא כה עילאית, שהיא למעלה אפילו מההנהגה הרגילה הנדרשת מיהודי על פי התורה, דבר שיסמל יותר מכל את הניצחון המוחלט על המן ועל כל סוגי ה"המניות" למיניהם (גם אם מנסים לשים עליהם מסווה של "הומאניות" ותרבות וקידמה).

"המן" התורן מנסה בדרך כלל להסיח דעתו של היהודי מן האמת האלוקית המוחלטת, על-ידי הפנייתו לאפיקים שבמבט ראשון נראים נוצצים ומושכים. "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות". אותה "שטות", המשתנית לפי התנאים והנסיבות, מנסה לגרום אחריה את

היהודי, להסיח את דעתו ולהסיט אותו מן השליחות והמטרה שהוטלו עליו, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים, ובמיוחד מן השליחות החיונית במיוחד ברגע זה – "לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש".

וכפי הסיפור הידוע על אחד מגדולי ישראל שבקטנתו השתובב והשתולל מעט, כדרכם של ילדים. כשכעס עליו אביו וניתן לו על הראש, הגיב הילד: אבא, מה אתה רוצה, יש לי הרי יצר-הרע ולכן עשיתי מה שעשיתי! אמר לו אביו: אדרבה, עליך ללמוד מהיצר-הרע שלך. ראה באיזו מסירות הוא עושה את המשימה שהוטלה עליו ללא הרף וללא לאות! השיב הילד: אבא, מה אתה משווה? הרי היצר-הרע אין לו יצר-הרע המפריע לו למלא את שליחותו, ואילו לי יש הרי יצר-הרע המפריע לי...

בחיי היום יום על היהודי לעמוד על המשמר, לשים לב ולהילחם בכל כוחו נגד אותו "המן" המנסה להסיטו מן הדרך – כל פעם בטענה ותואנה אחרת, מכל הסוגים ומכל המינים – ולנצל את כל הזמן ואת כל הכוחות כדי למלא את השליחות האלוקית שהוטלה עליו, לעשות מהעולם כולו דירה לו יתברך, ו"להביא לימות המשיח" בפועל ממש.

בהתמודדותו ללא הרף עם אותו "המן", אמור היהודי, וניתנו לו כוחות נפלאים לשם כך, ללכת קדימה ללא הרף, לעמוד במילוי המשימה, לא להקשיב לכל הנסיונות להסיח את דעתו ממטרתו ושליחותו, ולמלא את המוטל עליו בשלימות.

אבל גם אם הוא מצליח לעמוד כל הזמן במשימה ובשליחות, הרי כל זה אינו אלא בהתנהגותו, במעשה דיבור ומחשבה, ואם הוא מצליח יותר, אזי גם בשכל וברגש, ב"כוחות הגלויים". אבל בנוגע ל"עצם" שלו, היכן נמצא באמת ה"אני" שלו, בזה קשה לדעת מי באמת ניצח "סופית". גם אם הוא לומד תורה ללא הפסקה, מתפלל כראוי, מקיים מצוות בהידור, ואף מתבונן בגדולת ה' ומגיע לידי אהבת ה' ויראתו, עדיין אין זו ערובה מוחלטת לעובדה שהוא באמת ניצח כליל את "המן".

שכן אף כי בפועל ובגלוי נוהג הוא כראוי, ואף בכוחותיו הגלויים "מונח" הוא באלקות, אבל אין זה אומר עדיין היכן נמצא ה"עצם" שלו. עדיין עלול להיות שעמוק עמוק בתוכו, בנקודה הפנימית, במה שהוא באמת "מונח" ורוצה, דווקא שם אולי עדיין אין הוא שייך לגמרי ל"מרדכי היהודי" אשר "לא יכרע ולא ישתחוה" לשום "עבודה-זרה" ולשום "עבודה שזרה לו", שאינה שליחותו ותפקידו ברגע זה.

הניצחון על המן בשטח, העובדה שתלו אותו ואת בניו על העץ, עדיין אינה אומרת ש"המן" סיים את תפקידו וירד מן הבימה. הוא עלול עדיין להופיע בתחפושת חדשה, מוצלחת יותר מקודמתה, ומי יודע אם לעת כזאת אולי יצליח ח"ו במשימתו, להסיט את היהודי מתפקידו ושליחותו במילוי הכוונה האלוקית.

ולכן הדבר המסמל את הניצחון על "המן" וכל בניו ובני בניו אינה ההנהגה הרגילה, ההנהגה של "ידע", הנהגה מסודרת ומיושבת כפי הוראות התורה בשלימותו. זה עדיין לא אומר שניצחנו כליל את המן. מחר הוא עלול

"המן" מסוגל אפילו
לטפס על "עץ גבוה
חמישים אמה", לדבר על
"שער הנו"ן", על
ה"עצם" המתגלה בשנת
החמישים – ולצוות על
כולם לכרוע ולהשתחוות
ל"עבודה שזרה לו",
עבודה נעלית ביותר,
ממש (כמעט) "עצם"
שאינן למעלה הימנו, אבל
היא "זרה" לתפקידנו
ושליחותנו המיוחדים
ברגע ושעה זו, להסיח
את הדעת ח"ו מ"העבודה
היחידה שנותרה – לקבל
פני משיח צדקנו בפועל
ממש!"

להופיע בצורה מתוחכמת יותר, עם רעיונות חדשים וטענות חדשות, ואף ללבוש לבוש מלכות אשר לבש בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך, כך שאתה עלול בהחלט לטעות, לשים אור לחושך וחושך לאור, ולחשוב שהפעם הוא מדבר בשם "המלך אחשוורוש", מלכו של עולם שאחרית וראשית שלו. לפעמים הוא אף עלול להיות מחופש בצורה כה מוצלחת – עד שתהיה בטוח כי "מרדכי היהודי" הוא הוא המדבר מגורנו...

הדרך היחידה לשלול כליל את "המן" וכל עשרת בניו, "עשר כתרין דמסאבותא", וכל בני בניו, ואפילו תהיה להם "תחפושת" כה

מוצלחת של "למדו תורה בבני ברק" – היא ההתקשרות וההתמסרות המוחלטת ל"מרדכי היהודי", מילוי הוראותיו והמשימות שהטיל באופן של "לא ידע", למעלה מכל טעם ודעת ולמעלה מכל גדר וגבול.

רק כאשר יודעים בבירור לאן שייך ה"אני" שלי, ללא שום תנאים, ללא שום הגבלות וללא שום פשרות, ללא צורך ב"הסכמה" מן השכל והרגש האישיים שאכן כך צריך להיות, רק כאשר השייכות שלי ל"מרדכי היהודי" היא לא רק בגלל ש"מרדכי" הוא קדוש וטהור ויפה ואמיתי, "ברוך מרדכי", ולעומתו "המן" הוא "רע ורשע ומשוקץ ומתועב וכו', ככל השמות שקראו לו חכמינו ז"ל באמת", "ארור המן". רק כאשר העבודה ש"המן" הוא "ארור" ומרדכי הוא "ברוך" היא מוחלטת וחד משמעית "בעצם", ללא הסברים וללא שקלא וטריא, רק אז אפשר להיות בטוח כי אכן ניצחנו את המן.

שכן שייכות כזו המבוססת ובנויה רק על מה שאומר ומבין השכל והרגש שלי, עלולה ליפול ברשת ההטעיה שפורש לפני המן המחופש לצדיק תמים עובד ה', ואף למקושר ושליח ושפיץ חב"ד ודור השביעי וכו' וכו'. "המן" מסוגל אפילו לטפס על "עץ גבוה חמישים אמה", לדבר על "שער הנוי", על ה"עצם" המתגלה בשנת החמישים, שנת היובל לנשיאות (אף כי לאמיתו של דבר לשם אין לו שום שייכות, שהרי ה"אשר ניתן כתר מלכות בראשו" לא ניתן לאף אחד אלא רק למלך בלבד, אבל הוא מסוגל להתחפש ולצעוק "עצם" ולהראות את עצמו כן למי שרואה רק בשטחיות) ובשמו של ה"עצם" הוא עלול לעשות את שלו, לצוות על כולם לכרוע ולהשתחוות ל"עבודה שזרה לו", עבודה נעלית ביותר, ממש (כמעט) "עצם" שאין למעלה הימנו, אבל היא "זרה"

לתפקידנו ושליחותנו המיוחדים ברגע ושעה זו, להסיח את הדעת ח"ו מ"העבודה היחידה שנתרה – לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!"

רק כאשר נאמנים ל"מרדכי" בעצם, לא רק בגלל שהוא "ברוך"; ושוללים את "המן" בעצם, לא רק משום שהוא "ארור"; רק אז אפשר להיות בטוח כי אנו מ"אנשי משה" שרק הם יכולים לנצח את עמלק והמן לדורותיהם.

כ שבא מישהו וטוען: נכון אמנם שמוכרחת ההתקשרות והביטול המוחלט ל"מרדכי היהודי", לרבי מלך המשיח שליט"א; ונכון אמנם שחייבים להתמסר לגמרי למילוי ההוראה העכשווית, "לחיות עם משיח", שהכל, הכל ממש, יהיה מלא וחדור לגמרי עם משיח וגאולה; ונכון אמנם שנחוץ וחיוני "לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש" בקריאת "יחי אדוננו",

– אבל אין לצעוק זאת בקול גדול מדאי, שהדברים לא יהיו בולטים וניכרים כל כך; השלילה של כל "עבודה שזרה לו", ל"עבודה היחידה שנתרה", אינה חייבת להיות בוטה ונחרצת כל כך, שהרי רוצים אנו "לחיות בשלום עם כולם", ומתוך אהבה ואחדות אמיתיים, כידוע ומפורסם,

– שלכן הוא מציע: "לא כדאי להיות מזוהה עם צד מסויים" באופן ש"הברוך מרדכי" וה"ארור המן" יהיו מודגשים כל כך. כדאי להיות "בין", באמצע, כדי שלא להרגיז אף אחד.

על כך אנו אומרים לו: עניינו של חג הפורים הוא "דלא ידע בין", לא להיות "פוסח על שני הסעיפים". נכון אמנם ואמיתי ומוכרח שתשרור אהבה ואחדות אמיתית עם כולם, גם עם מי שאינני מסכים כלל וכלל עם דעתו

ושיטתו והנהגתו, אבל בשום אופן לא לוותר לשם כך ח"ו על עקרונות ("שטחים תמורת שלום").

הדרך היחידה ליהודי היא דרכו של מרדכי היהודי, ש"לא יכרע ולא ישתחוה" לשום "עבודה שזרה לו". והוא מפגין זאת בגלוי בשער המלך, לעיני "כל עבדי המלך העומדים בשער המלך". גם כאשר הללו טוענים לפניו: "מדוע אתה עובר את מצוות המלך?! הרי שהוא "לא קם ולא זע", לא אז בכי הוא זה ממקומו ומדרכו, ועוד זאת, "הגיד להם אשר הוא יהודי", המודה בכל התורה כולה וכופר בעבודה שזרה לו. דווקא דרך זו היא המביאה סוף סוף גם לשלום ואחדות אמיתיים עם כולם, שלום ואחדות המבוססים על תורה אחת שניתנה מה' אחד לעם אחד גם כאשר הוא "מפוזר ומפורד בין העמים", אחדות סביב הרבי מלך המשיח שליט"א, שרק היא אחדות אמיתית.

ובפרט בעמדנו "שלושים יום לפני החג", בימי ההכנה ליום הבהיה י"א ניסן, התחלת שנת המאה להולדת מלכנו משיחנו שליט"א, כאשר המשימה הראשית והעיקרית והיחידה היא "לפרסם לכל אנשי הדור" ולהביא את העולם כולו להתאחד סביב הרבי שליט"א, לקבל מלכותו, לצייט להוראותיו ולשמוע לעצותיו ולהאמין ולראות בהתממשות נבואותיו, "עז הנבואה העיקרית, הנבואה – לא בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בוודאות" – ש"לאלתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא".

והעיקר, שהנהגה זו היא המביאה תיכף ומיד ממש את משאת נפשנו היחידה הכוללת הכל – התגלות מלכנו משיחנו שליט"א לעיני כל, בגאולה האמיתית והשלימה "נאו" ממש ממש – "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"

"שפיעה זו (להשפיע על אומות העולם שיקיימו שבע מצוות בני נח) מהווה הכנה מבעית לתיקון העולם כולו ע"י משיח צדקנו"

משיחת י"א ניסן תשמ"ג (התוועדות ח"ג ע' 1206)

” ציווי זה – לפעול על אומות העולם לקיים ז' מצוות דבני נח – שייך לכל אחד ואחת מישראל, ולא דווקא כאשר מזדמן לו מקרה מיוחד, כי אם ישנו ציווי ללכת ולפעול להשפיע על הגוי לקיים מצוות בני נח ”

משיחת י"א ניסן תשמ"ג (התוועדות ח"ג ע' 1207)